

Ljubav u doba korone

Iva Škarica

Svanuo je još jedan proljetni dan, naizgled kao svi ostali. Ustala se i obavila jutarnju rutinu, pa odlučila otići kupiti namirnice koje su joj potrebne. On je taman stizao u grad, no njoj to nije bilo ni na kraj pameti... Da je znala, sigurno bi stavila barem maskaru, no on je njezine oči mogao prepoznati bez obzira na to. Učinilo joj se da ga vidi, no znala je kako je on na drugom kraju Europe, zamjerila je samoj sebi što joj se nakon toliko vremena još uvijek ponekad učini da ga je srela. On nije dvojio, iako je ispod maske teško mogao prepoznati sugrađane koje dugo nije vidio, kada su im se susreli pogledi, nešto u njemu, nešto za što je vjerovao da se odavno ugasilo, kao da je ponovno oživjelo. Riječ-dvije u prolazu, pokoji skriveni pogled i blagi osmijeh, kao što to inače bude s osobama koje su nekada dijelile sve, a sada su tek stari znanci. Bez pitanja o novim ljubavima, bez spominjanja starih uspomena, tek objašnjenje kako je zbog prestanka rada svih pogona tvornice ponovno došao kući. Bez pitanja o tome koliko planira ostati, bez pitanja o ikakvim planovima. Ove godine naučili smo da se o planovima za budućnost ne isplati ispitivati. Pozdrav s izlikom žurbe, iako nijedno nije imalo važnijeg posla, iako bi oboje rado žurili sve ove mjesece samo kako bi doživjeli ponovni susret. Uvjeravala je samu sebe kako to nije ništa i kako ga je svakako jednom morala sresti, ponavljala je u sebi kako njemu to sigurno nije ništa značilo, no sebe nije mogla uvjeriti u beznačajnost tog susreta. On se zapitao kolike su šanse da od svih ljudi odmah prvi dan sretne baš nju, no nije htio povjerovati u to da slučajnosti ne postoje. Uvjeravao se kako je ona sigurno nastavila dalje i kako joj je ovo bio tek usputni razgovor... Mučilo ga je samo to što mu se na tren učinilo kao da vidi onaj isti sjaj... Ali ne, to je samo priviđenje. Nju je pak mučilo to što mu je glas zadrhtao, ali sigurno ga je samo iznenadio njihov susret...

Prošlo je nekoliko dana i tek što je uspjela pomalo zaboraviti na to da je on ponovno u gradu, srela ga je dok je birala cvijeće na gradskoj tržnici. Stajao je kod tulipana, a na tren joj je prošlo glavom pamti li on još uvijek da su joj baš oni najdraži. Osmjehnuo se i uskoro je dobila odgovor na svoje pitanje. Objašnjavao je kako ih kupuje za majčin rođendan, a jednom mu je netko drag pričao o tome kako u tulipanima postoji nešto čarobno, nešto što ljudi većinom ne primijete. Razgovor je postao opušteniji, a nakon što se okrenula i pozdravila ga, rekao je kako mu je žao što ne radi onaj kafić u koji su znali ići, jer bi rado s njom popio kavu. Zastala je i

duboko uzdahnula, dvoumila se treba li nešto reći ili se samo osmjehnuti, no shvativši kako je on spomenuo njezinu ljubav prema tulipanima, znala je da je sada njezin red. Skupila je hrabrosti i podsjetila ga na to kako su im šetnje ionako uvijek bile draže. Šetnja nikada nije samo šetnja, a njih dvoje dobro su to znali. Šetnja je uvijek razgovor, šetnja je uvijek priznanje, u šetnji se puno više istina izrekne nego što je to ikada ijedan kafić čuo... U šetnjama se lakše dodirnu ruke.

...Nije to bila velika fešta, ali bila im je sasvim dovoljna. Bila je s dragim ljudima, bila je spontana, ali bila je od srca. I dok su završavali taktovi njihove najdraže pjesme, a oni plesali posljednji ples te večeri u već praznoj dvorani, shvatili su kako je ljubav uvijek ista. Bez obzira na vrijeme, bez obzira na ratove, viruse, potrese i poplave. Ljubav je uvijek u pogledu, u osmijehu, u dodiru, u koraku... Za ljubav je uvijek potrebna poneka slučajnost, ali ona nikada nije slučajna.

I bilo je nešto o čemu su šutjeli, jedna tajna o kojoj nisu mogli govoriti obitelji ni prijateljima. Tajna koja je bila neshvatljiva društvu i svijetu tih dana. Negdje u maloj sobici svoga novog doma, potiho, svake bi večeri zahvalili Njoj, baš Njoj koju su svi proklinjali. Dobro su znali: da nije bilo Nje, tko zna kada bi se ponovno sreli, tko zna bi li sve završilo ovako... Zamjerali su joj, dakako, puno toga, no prihvatili bi ponovno svaku žrtvu, ako bi zauzvat dobili-ljubav.

Bilo je sigurno onih ljubavi kojima je korona otežala, možda je razdvojila i neke ljubavi koje to ipak nisu bile, a kada se sve zbroji i oduzme, broj je vjerojatno podjednak... No ja ipak pišem one sretnije priče. A ljubav? Ljubav ih ipak piše najbolje.

Iva Škarica

Studentica sam treće godine preddiplomskog studija Hrvatskog jezika i književnosti i Sociologije u Osijeku. Pisanjem se bavim u slobodno vrijeme još od osnovne škole, a najradije pišem kratke tekstove ili priče, od kojih sam neke objavila i na Instagram stranici @ponekad_ponesto.